

Toito ülles siit ja seält,
Rohho, kui ka pude peält;
Sest et ta jo Paasto kuus
Haudub poegi ommas puus.

Kui on külmad, waljud alad
Ja ka praud pude sees,
Hukka lähwad nende poiad
Külmal ajal haududes:
Nenda siis nad kehaks jäwad,
Kui nad külmast wallo sawad,
Ei nad heida perret siis
Ni kui sell', kell' õige wiis.

Sedda kül on ärra nähtud
Iggal pool mailma peäl,
Et kus puud on hästi tehtud,
Siggind linnud rohkest seäl:
Headus, eks se ei tasso
Keik, ja annab täie kasso:
Sellele, kes murret kannab,
Saddafordse wilja annab.

Ma põlletamisest.

Raebawad innimesed, et kui nemmad
omma põllomaad põlletanud, et se Ma koht
siis wägga arraks lainud, egga koggoniste
ennam wilja kandnud.

Se wigga tulles ennamiste sest: kui põld
wägga warra enne külli sai põlletud, ja siis
süggawaste küntud, mis läbbi põllend wäg-
gew muld Ma pohja läks, egga kassuks
woind olla. Põlletud maad ei woi mitte
süggawaste kunda. Parrem on, kui wanna
pöld, mis peab põlletud sama, enne saab
süggawaste sullaks küntud ja wause jätud,
siis woib failo ehk pu oksad, soo samblad
ehk rabba peäle weddada ja näddali päwad
enne külli ärrapõlletada, pärrast maddalaste
kunda, siis aastada, kül siis põld omma wil-
ja kannab.

Põlletud liwa Ma kardab keige ennam
süggawad kundi. Saue ja mulla maad ei
kehwater mitte pärrast põlletamist, ni kui sed-